

INCURSIUNE

ȘTEFAN GHIDOVEANU

Mergea fluierînd nepăsător pe drumul prăfos ce șerpuia continuu, însoțind contururile arcuite ale colinelor din preajmă. Sus, pe cer, discul orbitor al soarelui înghițea tot mai mult azurul, pe măsură ce orele se substituiau unele altora, ca picăturile de ploaie dintr-un șuvoi de toamnă târzie. Privi în dreapta, aproape de jumătatea pantei, acolo unde începea – năvalnică – împărăția arborilor cu frunze ascuțite ca niște ace, mirosind aromat și puternic: mirosul unei păduri de brad, a cărei viață de o durată aproape imemorială

Desen de MARINA NICOLAEV

se pierdea în clocotul evenimentelor prelinse peste fața lumii. O scurtă ezitare: privirea nerăbdătoare înregistră mecanic nuanța de un verde-închis a copacilor, vîrfurile lor – lance lîngă lance – înghesuite unele într-altele, ca flamurile pe un cîmp de bătălie, și dunga puternic conturată, separînd bolta de relief cocoșat.

În spatele lui, pe celălalt versant al văii, răsună dintr-o dată, amplificat printr-un ciudat fenomen acustic, sunetul unic, inconfundabil, al unui corn de vînătoare. Se întoarse contrariat într-acolo. Pe pajiștea grasă, împetriștată cu flori albastre de nu-mă-uita, un cavaler într-o armură lucitoare, bogat împodobită, urmărea din goana calului un grup de căprioare speriate de moarte, pe care încerca să le săgeteze cu arcul său uriaș. În spaima lor, cu nimic mai puțin grațioase totuși, delicatele animale încercau să scape cu

fuga de urmăritorul nemilos, pe care-l simțeau mereu în urmă, la numai o bătaie de săgeată distanță, împărțind locuri în eternitate cu arma lui implacabilă. În cele din urmă, vânătorul reuși să-și atingă ținta și căprioara din coada șirului se rostogoli la pământ, mînjind cu sînge iarba înaltă și foșnitoare. Cîteva spasme violente îi scuturară trupul străpuns, după care înțepeni cu ochii umezi ațintiți către necuprinsul cerului de vară...

Pe neașteptate, drumul făcu o cotitură spre stînga și imaginea cavalerului dispăru. În fața drumetului apărură siluetele zvelte ale unei așezări omenești, înconjurînd cu fidelitate oglinda nemișcată a unui lac. Coloanele albe și, s-ar fi spus, suple, care susțineau cele mai multe construcții, păreau tot atîtea păsări gata să-și ia zborul la un filfiit de aripă. Temple, apeducte și băi termale, alături de statui și grădini înfloritoare, dădeau impresia că bogăția se înstăpînise pe vecie în acel oraș, la al cărui renume îngenunchease pînă și timpul.

O șosea largă, pietruită, se deschidea dinaintea călătorului, într-o invitație mai mult decît elocventă. Grăbi mersul și după un sfert de oră pașii îl purtau pe aleile străjuite de platani înalți și subțiri, ca niște lumînări de nuntă. Imediat se trezi înconjurat de mulțimea gălăgioasă, heteroclită, a locuitorilor așezării. Nu fu surprins de ținuta lor, cu totul neobișnuită: femeile – cu părul strîns într-un coc greu, măiestru lăsat pe ceafă purtau rochii lungi, fără mîneci, cu faldurile adunate sub sîni; bărbații – tunși scurt, soldățește – purtau togă și cunună de lauri sau, dacă vremurile erau vitrege, tunici scurte din piele de bou, întărită cu apărători de metal galben și căști de fier. Toți erau veseli și sporovăiau încontinuu, contrazicîndu-se prin gesturi și vorbe, în lungi dispute filozofice.

Se plimbase o vreme prin oraș, sedus de bucuria redescoperirii mereu înnoite a unor locuri deja cunoscute, locuri în care poezii își ofereau versurile, iar țărani marfa, primind în schimb învățătura filozofilor, prin ale căror guri lumea trebuia mai întîi inventată și doar apoi descoperită. Mersese așa, aparent la împlinire, printre casele albe și platanii maiestuoși, iar pașii lui îl purtaseră singuri pe drumul conducînd afară din acel veritabil muzeu în aer liber. Șarpele de praf i se ivi iarăși în față, mușcînd orizontul înaintea pașilor obosiți de atîta efort. Nu putea, totuși, să rămînă. Aruncă o privire în zare și porni din nou la drum...

Hoinări astfel, zile în șir, prin lumea aceea ciudată, în care Timpul și Istoria păreau că-și făcuseră culcuș. Castele fabuloase, cu donjoane sprijinind cerul, cu ziduri fortificate, în spatele cărora domnițe purtînd brocarturi și dantele își așteptau cavalerii plecați în neștiute cruciade, animale uriașe, cu dinți ascuțiți și puternici, aidoma unor fierăstraie, luptînd din greu, pe

viață și pe moarte, cu hordurile dezlănțuite ale unei omeniri aflate încă în zorii civilizației, piramide gigantice, născute din trufia unor regi demult uitați, amestecați pur și simplu în țărîna timpului, zdrobiți sub povara sutelor de secole pe care voiseră să le sfideze prin înălțarea acelor monumente, orașe tentaculare, înghițind cu lăcomie spațiul celor trei dimensiuni, acoperind fața virgină a naturii cu o mască mortuară din beton, sticlă și oțel, înfrățindu-se în fantastice păduri de zgîrie-nori iviți parcă peste noapte dintre nesfîrșitele rîuri de asfalt ale autostrăzilor, clădiri, monumente, orașe, țări – toate se înșirau de-a lungul aceluia drum colbuit, la îndemîna cunoașterii drumețului ce le-ar fi străbătut.

...În sfîrșit, un zid întunecat și masiv, sperind clipele cu neclintirea lui, îi închise orizontul. Era seară și cerul palid devenise stacojiu, încît apusul părea înecat în sînge. La răsărit, întunericul se instalase deja, cu armata lui de taine, peste contururile arcuite ale colinelor învăluite în mantia pădurilor de brad.

Călătorul se opri un moment locului, schimbîndu-și greutatea trupului de pe un picior pe altul, dovadă că era nehotărît. Scrută prin lumina crepusculară drumeagul pe care mersese pînă atunci, apoi își aținti ochii asupra zidului de culoarea cărbunelui, căutînd cu înfrigurare din priviri un lucru anume, încă ascuns. Nu-și amintea ce trebuie să facă...

Apoi, un desen luminos se detașă pe zid și brusc își dădu seama că acolo era **poarta...** Fugi către ea, o deschise și pătrunse în interiorul zidului, care-l înghiți tăcut, cu lăcomie, ca un animal hămesit. Contururile trecerii se estompară, pînă cînd în cele din urmă dispărură cu totul, înghițite și ele de noaptea profundă și rece a ținutului uitat de timp...

*

Mergea fluierînd nepăsător pe coridoarele înghesuite ce făceau mereu aceleași coturi în unghi drept, însoțind geometria rigidă a cabinelor navei. Sus, pe plafonul nu prea înalt, luminile difuze ale lămpilor electrice străluceau slab, abia reușind să alunge umbrele de pe pereții cu reflexe metalice. Aerul nu mirosea a nimic, era doar aspru și uscat. Pe măsură ce înainta, urcînd spre etajele astronavei, presiunea creștea datorită motoarelor auxiliare.

Ușa întredeschisă a unei cabine i se ivi în față, îmbiindu-l să intre. Se apropie și o deschise larg, dar nu intră imediat. Rămase cîtva timp în prag, contemplînd aparatele complicate cu care era ticsită încăperea. Le cunoștea foarte bine: peste cîteva minute avea să fie cuplat la ele și dezactivat.

Memoria urma să-i fie ștearsă și pusă la păstrare pînă în momentul în care un nou control anual al navei trebuia îndeplinit. Atunci, venea iarăși reacția. Și tot așa, cine știe pînă cînd...

Se apropie de masa de operație aflată în mijlocul cabinei și se întinse pe ea, cu un gest obosit. Încă mai fluiera nepăsător, cînd două brațe mecanice începură să-i deșurubeze capul...